דער בריוו צו די ייִדן

נאָכדעם ווי גאָט האָט פאַרצייטן אַ סך מאָל און אויף א
פאַרשידענע אופַנים גערעדט צו די אָבות דורך די נבִיאים, האָט 2
ער אויפן סוף פון די דאָזיקע טעג גערעדט צו אונדז דורך דעם
זון, וועמען ער האָט באַשטימט פאַר אַ יורש פון אַלצדינג, דורך
וועמען ער האָט אויך באַשאַפן די דורות. ער, וואָס איז דאָס 3
שפּיגלבילד פון זיין הערלעכקייט, און דאָס סאַמע אָפּבילד פון
זיין מַהות, האַלט אויף אַלצדינג דורך דעם וואָרט פון זיין מאַכט.
בעת ער האָט געמאַכט אַ רייניקונג פאַר זינד, האָט ער זיך
אַנידערגעזעצט ביי דער רעכטער האַנט פון דער גדולה אין דער
הייך, און איז געוואָרן אויף אַזויפיל בעסער איידער די מַלאָכים, 4
אַז ער האָט געירשנט אַ חָשובערן שֵם פון זיי. וואָרים צו וועמען 5
פון די מַלאָכים האָט ער ווען אַמאָל געזאָגט: דו ביסט מיין זון,
היינט האָב איך דיך געבוירן? און ווידער: איך וועל פאַר אים
זיין אַ פאָטער, און ער וועט פאַר מיר זיין אַ זון? און בעת ער 6
ברענגט דעם בכור אין דער וועלט אַריין, זאָגט ער: און זאָלן
אַלע מַלאָכים פון גאָט פאַלן כורעִים פאַר אים. און פונוועגן די 7
מַלאָכים זאָגט ער: ער מאַכט זיינע מַלאָכים פאַר ווינטן, און
זיינע באַדינערס פאַר אַ פלאַם פייער אָבער פונוועגן דעם זון 8
זאָגט ער: דיין טראָן, אָ גאָט, איז לעולָם וָעֶד, און די רוט פון
יושר איז די רוט פון דיין מלוכה. האָסט ליב געהאַט צִדקות, 9
און פיַינט געהאַט רִשעות, דעריבער האָט גאָט, דיין גאָט, דיך
געזאַלבט מיט דעם אייל פון פרייד איבער דיינע חַברים. און: 10
דו, גאָט, האָסט אין אָנהייב געלייגט דעם יסוד פון דער ערד, און
די הימלען זענען די ווערק פון דיינע הענט; זיי וועלן אונטערגיין, 11
און דו וועסט באַשטיין; יאָ, זיי אַלע וועלן ווערן אַלט ווי אַ בֶגֶד,
און ווי אַ מאַנטל וועסטו זיי צונויפוויקלען, און זיי וועלן פאַרביטן 12
ווערן. דו אָבער ביסט דער זעלביקער, און דיינע יאָרן וועלן
ניט

13 ניט אויפהערן. פונוועגן וועמען פון די מַלאָכים האָט ער אַמאָל
גיזאָגט: זיץ ביי מיין רעכטער האַנט, ביז איך מאַך דיינע פיינט
14 פאַר אַ פוסבענקל צו דיינע פיס? צי זענען זיי אַלע ניט קיין
באַדינענדיקע גייסטער, אַרויסגעשיקט געוואָרן צו טאָן דינסט
פאַר דעם ווילן פון ד׳, וואָס וועלן יַרשענען די ישועה?
ב דעריבער מוזן מיר זין אַ סך שטאַרקער האַלטן אין דעם, וואָס
2 מיר האָבן געהערט, כּדי מיר זאָלן ניט אָפּפאַלן דערפון. וואָרים
אויב דאָס וואָרט, וואָס איז גערעדט געוואָרן דורך מַלאָכים,
איז מקוים געוואָרן, און יעדע עֲבֵירה און ווידערשפּעניקייט האָט
3 באַקומען אַ גערעכטע פאַרגעלטונג, וויאַזוי וועלן מיר אַנטרינען,
אויב מיר פאַרוואָרלאָזן אַזאַ גרויסע ישועה? ז׳, וואָס איז
לכַתְחִילה גערעדט געוואָרן דורך דעם האַר, און באַשטעטיקט
4 געוואָרן פאַר אונדז דורך די, וואָס האָבן אים געהערט, בעת
גאָט האָט אויך עֵדות געזאָגט דורך נִסים וְנִפלָאוֹת, און דורך
פאַרשידענע גבורות, און דורך מַתָנות פון דעם רוח־הַקוֹדֶש,
5 לויט זיין אייגענעם רָצון. וואָרים ניט צו מַלאָכים האָט ער
אונטערטעניק געמאַכט די קומענדיקע וועלט, וואָס פון איר רעדן
6 מיר. איינער אָבער האָט ערגעץ עֵדות געזאָגט, אַזוי צו זאָגן:
וואָס איז אַ מענטש, וואָס דו טוסט אים געדענקען? און דער
7 בֶּן־אָדָם, וואָס דו טוסט זיך אומקוקן אויף אים? האָסט אים
געמאַכט אַביסל נידעריקער פון די מַלאָכים, און אים געקרוינט
מיט הערלעכקייט און כָּבוד, און האָסט אים געזעצט איבער
8 די ווערק פון דיינע הענט; אַלצדינג האָסטו אונטערטעניק
געמאַכט אונטער זיינע פיס. וואָרים מיט דעם, וואָס ער האָט
אונטערטעניק געמאַכט אַלצדינג אונטער אים, האָט ער גאָרניט
געלאָזן, וואָס איז אים ניט אונטערטעניק. דערווייַל אָבער זעען
מיר נאָך ניט, אַז אַלצדינג זאָל זיין אונטערטעניק אונטער אים.
9 מיר זעען אָבער, יֵשוּעַן, וואָס איז געמאַכט געוואָרן אַביסל
נידעריקער פון די מַלאָכים, פונוועגן די ליידן פון דעם טויט, וואָס
איז געקרוינט מיט הערלעכקייט און כָּבוד, כּדי ער זאָל דורך
דעם

דעם חֶסֶד פֿון גאָט טועם זיין דעם טויט פֿאַר אַלע מענטשן.
10 וואָרים אים, פֿאַר וועמען עס איז אַלצדינג, און דורך וועמען עס
איז אַלצדינג, האָט עס געפּאַסט מיט דעם ברענגען אַ סך זין צו
הערלעכקייט, מַשלים צו זיין דורך עִינוּיִים דעם שַׂר פֿון זייער
11 ישועה. וואָרים סיי דער, וואָס טוט הייליקן, און סיי די וואָס זענען
געהייליקט, זענען אַלע פֿון איינעם; צוליב דעם שעמט ער זיך
12 ניט זיי צו רופֿן ברידער, אַזוי צו זאָגן: איך וועל דערציילן דיין
נאָמען צו מיינע ברידער, אין דער מיט פֿון קָהָל וועל איך דיך
13 לויבן. און ווידער: איך וועל האָפֿן צו אים. און ווידער: זע, איך
14 און די קינדער, וועמען גאָט האָט מיר געגעבן. דעריבער, אַזוי ווי
די קינדער האָבן אַ חֵלֶק אין פֿלייש און בלוט, האָט ער אויך אויף
אַן ענלעכן אופֿן אַ חֵלֶק פֿון דעם זעלבן, כּדי דורך דעם טויט זאָל
ער קענען מבַטל זיין דעם, וואָס האָט די מאַכט פֿון דעם טויט,
15 דאָס הייסט, דעם שָׂטן, און זאָל אויסלייזן אַלע די, וואָס זענען
דורך מורא פֿאַר דעם טויט זייער גאַנץ לעבן פֿאַרשקלאַפֿט
16 געווען. וואָרים באֱמת, ניט די מַלאָכים העלפֿט ער, נייערט
17 דעם זאָמען פֿון אַברָהמען. דעריבער איז אים אָנגעשטאַנען אין
אַלצדינג געגליכן צו זיין צו זיינע ברידער, כּדי ער זאָל ווערן
אַ דערבאַרעמדיקער און אַ געטרייַער כֹּהן־גָדול אין זאַכן, וואָס
זענען נוגע גאָט, מכַפּר צו זיין פֿאַר די זינד פֿון דעם פֿאָלק.
18 וואָרים הֱיות ער אַליין האָט געליטן, בעת ער איז געפּרואווט
געוואָרן, איז ער בּיכוֹלֶת צו העלפֿן די, וואָס ווערן געפּרואווט.
ג דעריבער, הייליקע ברידער, חַבֵרים פֿון אַ הימלישער באַרופֿונג,
באַטראַכט דעם שלִיח און כֹּהן־גָדול פֿון אונדזער אֱמונה, יֵשוּעַן,
2 וואָס איז געווען געטריי דעם, וואָס האָט אים באַשטימט, פּונקט
3 ווי אויך מֹשה איז געווען אין זיין גאַנצן הויז. וואָרים ער איז
פֿאַררעכנט געוואָרן פֿאַר רָאוי אויף מער כָּבוד ווי מֹשה, אויף
אַזויפֿיל ווי דער, וואָס בויט דאָס הויז, האָט מער כָּבוד ווי דאָס
4 הויז. (וואָרים יעדעס הויז ווערט געבויט דורך עמיצן; דער
5 אָבער, וואָס האָט אַלצדינג געבויט, איז גאָט.) און מֹשה איז

געווען

געווען געטריי אין זיין גאַנצן הויז ווי אַ קנעכט, אַן עֵדות פֿון
6 יענע זאַכן, וואָס האָבן געדאַרפֿט שפּעטער גערעדט ווערן, מָשִׁיחַ
אָבֿער, ווי אַ זון איבֿער זיין הויז; און מיר זענען זיין הויז, אויבֿ
מיר האַלטן פֿעסט דעם בִּטָחון און דאָס רימען זיך פֿון אונדזער
7 האָפֿענונג בּיז דעם סוף. דעריבֿער, אַזוי ווי דער רוּחַ־הַקוֹדֶש
8 זאָגט: היינט, אויבֿ איר וועט הערן זיין קוֹל, פֿאַרעַקשנט ניט
אייערע הערצער, ווי אין מְרִיבָה, אַזוי ווי אין דעם טאָג פֿון מַסָה
9 אין דער מִדבּר, וואו אייערע אָבות האָבן מיך געפּרוּווט דורך
10 נסיונות, און האָבן געזען מיינע מַעשׂים פֿערציק יאָר. דעריבֿער
האָבֿ איך געצערנט אויף דעם דאָזיקן דור, און האָבֿ געזאָגט: זיי
זענען זיך תָּמיד טועה אינם האַרץ, און מיינע וועגן קענען זיי ניט,
11 ווי איך האָבֿ געשוואוירן אין מיין צאָרן: זיי וועלן ניט אַריינקומען
12 אין מיין מנוּחה. גיט אַכטונג, בּרידער, טאָמער וועט זיך מאַכן
בּיי עמיצן פֿון אייך אַ בּייז האַרץ פֿון אומגלויבן, אין אָפּפֿאַלן פֿון
13 דעם לעבֿעדיקן גאָט; נייערט וואָרנט איינער דעם אַנדערן יעדן
טאָג, כָּל־זמַן עס הייסט נאָך היינט, כּדי קיינער פֿון אייך זאָל ניט
14 פֿאַרהאַרטעוועט ווערן דורך דער אָפּנאַרעריי פֿון זינד. וואָרים
מיר זענען געוואָרן טייַלנעמער פֿון מָשִׁיחַן, אויבֿ מיר האַלטן
15 שטאַרק דעם אָנהייבֿ פֿון אונדזער בִּטָחון בּיז דעם סוף. בּעת סע
ווערט געזאָגט: היינט, אויבֿ איר וועט הערן זיין קוֹל, פֿאַרעַקשנט
16 ניט אייערע הערצער, ווי אין מְרִיבָה. וואָרים ווער זענען עס
די, וואָס האָבן געהערט, און האָבן געקריגט? צי האָבן ניט די
17 אַלע, וואָס זענען אַרויסגעגאַנגען פֿון מִצרַיִם דורך מֹשהן? און
קעגן וועמען האָט ער געצערנט פֿערציק יאָר? איז עס ניט געווען
מיט די, וואָס האָבן געזינדיקט, וועמעס לייַבֿער זענען געפֿאַלן אין
18 דער מִדבּר? און צו וועמען האָט ער געשוואוירן, אַז זיי זאָלן ניט
אַריינקומען אין זיין מנוּחה, אויבֿ ניט צו די, וואָס זענען געווען
19 ווידערשפּעניק? און מיר זעען, אַז זיי זענען ניט געווען בִּיכוֹלת
אַריינצוקומען, מַחמת זיי האָבן ניט געגלויבט.
ד דעריבֿער, כָּל־זמַן סע בלייבט די הַבטָחה אַריינצוקומען אין
זיין

זיין מנוחה, לאָמיר מורא האָבן, טאָמער וועט עמיצער פֿון
אייך זיך פֿאַרזאַמען. וואָרים די בשׂורה טובֿה איז אויך אונדז 2
אָנגעזאָגט געוואָרן, פּונקט ווי צו זיי; אָבער דאָס וואָרט פֿון
דער הערונג האָט זיי ניט גענוצט, מחמת עס איז ניט געווען
באַהעפֿט דורך אֱמונה מיט די, וואָס האָבן געהערט. וואָרים 3
מיר, וואָס האָבן געגלייבט, קומען אַריין אין יענער מנוחה, אַזוי ווי
ער האָט געזאָגט: ווי איך האָב געשוואוירן אין מיין צאָרן: זיי
וועלן ניט אַרייַנקומען אין מיין מנוחה, הגם זיינע ווערק זענען
געווען פֿאַרענדיקט זינד די שת־ימי־בראשית. וואָרים ער האָט 4
געזאָגט ערגעץ ווו פֿונוועגן דעם זיבעטן טאָג אויף אַזאַ אופֿן:
און גאָט האָט גערוט אין דעם זיבעטן טאָג פֿון אַלע זיינע ווערק;
און אָט דאָ זאָגט ער ווידער: זיי וועלן ניט אַרייַנקומען אין מיין 5
מנוחה. בכן, אַזוי ווי סע בלייבט פֿאַר עטלעכע אַרייַנצוקומען, 6
און די, וואָס האָבן פֿריער אָנגענומען די בשׂורהטובֿה, האָבן
פֿאַרפֿעלט אַרייַנצוקומען, מחמת ווידערשפּעניקייט, טוט ער 7
ווידער אַמאָל באַשטימען אַ געוויסן טאָג, אַ היינט, ווי ער זאָגט
דורך דָוִדן, נאָך אַ לאַנגער צייט, לויט ווי עס איז פֿריער געזאָגט
געוואָרן: היינט, אויב איר וועט הערן זיין קול, פֿאַרעקשנט
ניט אייערע הערצער. וואָרים אויב יהושע וואָלט זיי געגעבן 8
מנוחה, וואָלט ער שפּעטער ניט געווען גערעדט פֿון אַן אַנדערן
טאָג. עס פֿאַרבלייבט דעריבער אַ מנוחת־שבת פֿאַר גאָטס 9
פֿאָלק; וואָרים דער, וואָס איז אַרייַנגעקומען אין זיין מנוחה, האָט 10
אַליין אויך גערוט פֿון זיינע ווערק, ווי גאָט האָט געטאָן פֿון
זיינע. לאָמיר זיך דעריבער מִיען אַרייַנצוקומען אין יענער מנוחה, 11
כּדי קיינער זאָל נאָך דעם זעלבן בייַשפּיל ניט פֿאַלן פֿונוועגן
ווידערשפּעניקייט. וואָרים דאָס וואָרט פֿון גאָט איז לעבעדיק, 12
און ווירקעוודיק, און איז שאַרפֿער איידער יעדע צוויי־שאַרפֿיקע
שווערד, און דורכשטעכט אַפֿילו ביז דער אָפּשיידונג פֿון נֶפֶש
און גייסט, סיי פֿון קנעכלעך און מאַרך, און איז פֿלינק צו דערזען
די מחשבֿות און דֵעות פֿון דעם האַרץ. און עס איז ניטאָ קיין 13
באשעפעניש

בַּאַשעפֿעניש, וואָס ווערט ניט אַנטפּלעקט פֿאַר אים; נייערט
אַלע זאַכן זענען נאַקעט און ליגן אָפֿן פֿאַר די אויגן פֿון אים, מיט
14 וועמען מיר האָבן צו טאָן. בכֵן, ווייל מיר האָבן אַ דערהויבענעם
כֹּהן־גָדול, וואָס איז דורכגעגאַנגען דורך די הימלען, יֵשוּעַ, דעם
בֶּן־אֱלֹהִים, לאָמיר דעריבער האַלטן פֿעסט אונדזער אֱמונה.
15 וואָרים מיר האָבן ניט קיין כֹּהן־גָדול, וואָס קאָן ניט מיטפֿילן
מיט אונדזערע שוואַכקייטן, נייערט איינעם, וואָס איז אין אַלצדינג
16 געפּרואווט געוואָרן גלייך ווי מיר זענען, דאָך אָן זינד. לאָמיר
זשע גענעענען מיט בטָחון צו דעם כִּסֵא־הַחֶסֶד, כּדי מיר זאָלן
מקַבל זיין רַחמָנות, און זאָלן געפֿינען חֶסֶד צו העלפֿן אונדז אין אַן
עֵת־צָרה.

ה וואָרים יעדער כֹּהן־גָדול, וואָס ווערט גענומען פֿון צווישן
מענטשן, ווערט באַשטימט פֿאַר מענטשן אין זאַכן, וואָס זענען
שַייך גאָט, כּדי ער זאָל קענען מַקריב זיין מִנחות און זבָחים
2 פֿאַר זינד. און ער קאָן מיטפֿילן מיט די אומוויסנדיקע און
פֿאַרפֿירטע, מַחמת דעם, וואָס ער אַליין איז אויך אַרומגערינגלט
3 מיט שלאַפֿקייט, און צוליב דער דאָזיקער סִיבה איז ער מחויב,
סיי פֿאַר דעם פֿאָלק, אַזוי אויך פֿאַר זיך אַליין, מַקריב צו זיין
4 פֿאַר זינד. און קיינער נעמט זיך ניט דעם כָּבוד אַליין, נייערט
5 ווען ער ווערט באַרופֿן פֿון גאָט, אַזוי ווי אַהרֹן איז געווען. אַזוי
האָט זיך אויך מָשִיחַ אַליין ניט פֿאַרהערלעכט, כּדי צו ווערן אַ
כֹּהן־גָדול, נייערט דער, וואָס האָט צו אים געזאָגט: דו ביסט
6 מיין זון, היינט האָב איך דיך געבוירן; ווי ער זאָגט אויך אויף
אַן אַנדערן פּלאַץ: דו ביסט אַ כֹּהן אויף אייביק לויט דעם
7 סֵדר פֿון מַלכּי־צֶדֶק, וואָס אין די טעג פֿון זיין פֿלייש, האָט ער
געגעענט תּפִילות און תַּחנונים מיט גרויס געשריי און טרערן צו
דעם, וואָס איז געווען בִּיכולת אים מַציל צו זיין פֿון טויט, און
8 ער איז דערהערט געוואָרן פֿאַר זיין ייִראַת־שמים. און הַגַם ער
איז געווען אַ זון, דאָך האָט ער געלערנט אונטערטעניקייט דורך
9 די זאַכן, וואָס ער האָט געליטן; און נאָכדעם ווי ער איז געוואָרן
שלימותדיק

שלֵימותדיק, איז ער געוואָרן די סִיבּה פון אַן אײביקער ישועה
10 פאַר אַלע, וואָס געהאָרכן אים, און איז באַרופן געוואָרן פון גאָט
11 פאַר אַ כֹּהן־גָדול, לויט דעם סֵדר פון מַלכּי־צֶדֶק. פונוועגן דעם
האָבּן מיר אַ סַך צו רעדן, און עס איז שווער צו דערקלערן, ווייל
12 איך זע, איר זענט געוואָרן טעמפּ צו הערן. וואָרים אין מֶשֶך
פון דער צייט וואָלט איר באַדאַרפט זיין לערער, נייטיקט איר
אייך ווידער אַמאָל, אַז עמיצער זאָל אייך לערנען די יסודות פון
די ערשטע עִיקָרִים פון די נבואות פון גאָט, און זענט געוואָרן
אַזעלכע, וואָס נייטיקן זיך אין מילך, און ניט אין פעסטער שפּייז.
13 וואָרים יעדער איינער, וואָס נעמט מילך, האָט ניט קיין מבִינות
אין דעם וואָרט פון רעכטפאַרטיקייט, וואָרים ער איז אַן עופּעלע.
14 פעסטע שפּייז אָבער איז פאַר דערוואַקסענע, פאַר יענע, וואָס
צוליב דעם שטענדיקן געבּריך, האָבּן צוגעוואוינט זייערע חושים
צו אונטערשיידן צווישן גוטס און שלעכטס.
ו בּכֵן, לאָמיר איבּערלאָזן די לערנונג פון די ערשטע עִיקָרִים
פונוועגן מָשִיחַן, און גיין וויטער צו דער שלֵימות; לאָמיר ניט
לייגן נאָכאַמאָל אַ יסוד פונוועגן תשובה פון טויטע מַעשׂים, און
2 פונוועגן אֱמונה צו גאָט, פונוועגן דער לערנונג פון טבִילות, און
פונוועגן סמיכת־ידים און פונוועגן תּחִיַת־הַמֵתים, און פונוועגן
3 אייבּיקן מִשפּט. און דאָס דאָזיקע וועלן מיר טאָן, אִם־יִרצֶה־
4 הַשֵם. וואָרים בּנוגֵע יענע, וואָס זענען איינמאָל אויפגעקלערט
געוואָרן און האָבּן טועם געוועזן פון דער הימלישער מַתָנה, און
5 זענען געוואָרן טיילנעמער פון דעם רוחַ־הַקודֶש, און האָבּן טועם
געוועזן די גוטסקייט פון דעם וואָרט פון גאָט, און די כּוחות
6 פון עולם־הַבּא, און זענען אָפּגעפאַלן, אַזעלכע איז אוממעגלעך
ווידער מחַדש צו זיין צו תשובה, בּעת מיר זעען, זיי קרייציקן
פאַר זיך דעם בֶּן־אֱלֹהִים איבּעראַניים, און שטעלן אים אָפן
7 אַרויס צו בּזָיון. וואָרים די ערד, וואָס טרינקט דעם רעגן, וואָס
קומט אָפט דערויף, און בּרענגט אַרויס קרייַטעכצער, וואָס טויגן
פאַר די, פאַר וועמעס־וועגן זי איז אויך בּאַאַקערט געוואָרן,

8 באַקומט אַ בּרָכה פֿון גאָט. נאָר אויב זי טראָגט דערנער און
שטעכערס, ווערט זי פֿאַרוואָרפֿן און איז נאָענט צו אַ קללה;
9 און איר סוף איז פֿאַרבּרענט צו ווערן. מיר אָבער, באַליבּטע,
זענען פֿאַרזיכערט אויף בּעסערע זאַכן פֿונוועגן אייך, און זאַכן
10 וואָס באַגלייטן אַ ישועה, הגם מיר רעדן אַזוי. וואָרים גאָט
איז ניט אומגערעכט, צו פֿאַרגעסן אייערע מעשׂים און די ליבּע,
וואָס איר האָט אַרויסגעוויזן צו זיין נאָמען, מיט דעם, וואָס איר
11 האָט געדינט די הייליקע, און דינט זיי נאָך אַלץ. און מיר
באַגערן, אַז יעדער איינער פֿון אייך זאָל אַרויסווייַזן די זעלבּע
12 פֿלייַסיקייט צו דער פֿולקייט פֿון בּטָחון בּיז צו דעם סוף, כּדי
איר זאָלט ניט זיין פֿויל, נייערט נאָכטוערס פֿון די, וואָס דורך
13 אֱמונה און געדולדיקייט יַרשענען זיי די הַבטָחות. וואָרים בּעת
גאָט האָט אַבְרָהמען געגעבּן די הַבטָחה, האָט ער, מַחמת ער
האָט ניט געקאָנט שווערן בּיי קיין גרעסערן, געשוואוירן בּיי
14 זיך אַליין, אַזוי צו זאָגן: בּענטשן וועל איך דיך בּענטשן, און
15 מערן וועל איך דיך מערן. און אַזוי, ווייל ער האָט געדולדיק
16 דערטראָגן, האָט ער געיַרשנט די הַבטָחה. וואָרים מענטשן
שווערן בּיי דעם גרעסערן, און אין יעדן סִיכסוך זייערן איז די
17 שבועה דער סוף פֿון אַ באַשטעטיקונג. צוליב דעם האָט
גאָט, בּעת ער האָט בּדֵעה געהאַט צו ווייזן די יורשים פֿון דער
הַבטָחה נאָך אַ סַך מערער די אומפֿאַרענדערלעכקייט פֿון זיין
18 עֵצה, האָט ער זי גאַראַנטירט מיט אַ שבועה, כּדי דורך צוויי
אומפֿאַרענדערלעכע זאָכן, אין וועלכע עס איז אוממעגלעך פֿאַר
גאָט צו זאָגן ליגן, זאָלן מיר, וואָס זענען אַנטרונען פֿאַר רעטונג,
האָבּן אַ שטאַרקערע דערמוטיקונג אָנצוהאַלטן זיך אין דער
19 האָפֿענונג, וואָס איז אָנגעבּרייט געוואָרן פֿאַר אונדז. און דאָס
האָבּן מיר ווי אַן אַנקער פֿאַר דער נשָמה, אַ האָפֿענונג, וואָס איז
זיכער און שטאַנדהאַפֿטיק, און וואָס גייט אַריין אין דעם, וואָס
20 איז דרינען אין דעם פָּרוֹכֶת, וואוהין יֵשוּעַ איז אַרייַנגעגאַנגען ווי
אַ פֿאָרלויפֿער פֿון אונדזערטוועגן, און איז געוואָרן אַ כֹּהן־גָדול

אויף אײבּיק לויט דעם סֵדר פֿון מַלכּי־צֶדֶק.
ז וואָרים דער דאָזיקער מַלכּי־צֶדֶק, מֶלך פֿון שָלֵם, אַ כֹּהן פֿון דעם
אֵל־עֶליון, וואָס איז מקַבּל־פָּנים געווען אַבֿרָהמען, בעת ער האָט
זיך אומגעקערט פֿון שלאָגן די מלָכים, און האָט אים געבענטשט,
2 וועמען אויך אַבֿרָהם האָט אָפּגעשיידט פֿון אַלץ מַעשׂר, ווײַל ער
איז קודם־כָּל, דורך אַ דערקלערונג, מֶלך פֿון רעכטפֿאַרטיקייט,
3 און דערנאָך אויך מֶלך פֿון שָלֵם, וואָס מיינט, מֶלך פֿון פֿרידן, אָן
פֿאָטער, אָן מוטער, אָן יִחוס, וואָס האָט אויך ניט קיין אָנהייב פֿון
טעג, אויך ניט קיין סוף פֿון לעבן, נייערט איז געמאַכט געוואָרן
ענלעך צו דעם בֶּן־אֱלֹהִים; ער פֿאַרבלײַבט אַ כֹּהן אויף אײבּיק.
4 היינט באַטראַכט ווי גרויס דער דאָזיקער מענטש איז געווען,
וואָס אים האָט אַבֿרָהם־אָבֿינו געגעבן מַעשׂר פֿון דעם מִלחָמה־
5 געווינסט. און די, פֿאַרוואָר, פֿון די בּנֵי־לֵוִי, וואָס אַרבן די כּהונה,
האָבן אַ חוק לויט דער תּורה צו נעמען מַעשׂר פֿון דעם פֿאָלק,
דאָס מיינט, פֿון זייערע בּרידער, הַגם זיי זענען אַרויסגעקומען
6 פֿון די לענדען פֿון אַבֿרָהמען. דער אָבער, וואָס זיין יִחוס ווערט
ניט גערעכנט פֿון זיי, האָט גענומען מַעשׂר פֿון אַבֿרָהמען, און
7 האָט געבענטשט דעם, וואָס האָט געהאַט די הַבטָחות. אָבער
אָן חִילוקי־דֵעות, דער מינדערער ווערט געבענטשט פֿון דעם
8 גרעסערן. און דאָ, מענטשן, וואָס שטאַרבן, זענען מקַבּל מַעשׂר,
דאָרטן אָבער איינער, אויף וועמען סע ווערט עֵדות געזאָגט,
9 אַז ער לעבט. און, אַזוי צו זאָגן, דורך אַבֿרָהמען האָט אַפֿילו
10 לֵוִי, וואָס איז מקַבּל מַעשׂר, געגעבן מַעשׂר, וואָרים ער איז
נאָך געווען אין די לענדן פֿון זיין פֿאָטער, בעת מַלכּיצֶדֶק איז
11 אים מקַבּל־פָּנים געווען. היינט, אויב סע וואָלט געווען שלֵימות
דורך דער כּהונה פֿון די בּנֵי־לֵוִי (וואָרים אונטער איר האָט
דאָס פֿאָלק מקַבּל געווען די תּורה), צוליב וואָס איז נאָך נייטיק
געווען, אַז סאזאָל אויפֿשטיין אַן אַנדערער כֹּהן לויט דעם סֵדר
פֿון מַלכּי־צֶדֶק, און ניט גערעכנט צו ווערן לויט דעם סֵדר פֿון
12 אַהרֹנען? וואָרים אויב די כּהונה ווערט פֿאַרענדערט, דעמאָלט

איז אויך נייטיק, אַז אַן ענדערונג זאָל געמאַכט ווערן אין דער
13 תּורה. וואָרים דער, אויף וועמען די דאָזיקע זאַכן ווערן געזאָגט,
געהערט צו אַן אַנדערן שֵבֶט, פֿון וועלכן קיינער האָט ניט געטאָן
14 קיין עֲבודה בײַם מִזבֵּחַ. וואָרים עס איז קלאָר, אַז אונדזער
האַר האָט אַרויסגעשפּראָצט פֿון יהודה, וואָס צו דעם שֵבֶט
15 האָט משה גאָרניט גערעדט בנוגע כֹּהֲנים. און דאָס ווערט
נאָך קלאָרער, אויב סע שטייט אויף אַן אַנדערער כֹּהן, ענלעך
16 צו מַלכּי־צֶדֶק, וואָס איז גמאַכט געוואָרן, ניט נאָך דעם חוק פֿון
אַ בָּשָׂר־וָדָם, נייערט נאָך דער גבורה פֿון אַן אָנסופֿיקן לעבן;
17 וואָרים סע ווערט עֵדות געזאָגט פֿונוועגן אים: דו ביסט אַ
18 כֹּהן אויף אייביק לויט דעם סֵדר פֿון מַלכּי־צֶדֶק. צוליב דעם,
וואָס אַ פֿריערדיק געבאָט ווערט אָפּגעטאָן, מַחמת פֿונוועגן זײַן
19 שלאַפֿקייט און אומנוצלעכקייט, (וואָרים די תּורה האָט גאָרניט
שלמותדיק געמאַכט); און דעריבער ווערט אַרײַנגעבראַכט אַ
20 בעסערע האָפֿענונג, וואָס דורך איר גענעענען מיר צו גאָט. און
21 הֶיות ער איז עס ניט געוואָרן אָן אַ שבועה, – וואָרים זיי זענען
געמאַכט געוואָרן כֹּהֲנים אָן אַ שבועה, ער אָבער מיט אַ שבועה
דורך דעם, וואָס זאָגט פֿונוועגן אים: גאָט האָט געשוואוירן, און
22 ער וועט ניט חָרטה האָבן, דו ביסט אַ כֹּהן אויף אייביק. אַזוי
23 איז אויך יֵשוּעַ געוואָרן די עָרבות פֿון אַ בעסערן בונד. און זיי
זענען געמאַכט געוואָרן פֿאַר אַ סַך כֹּהֲנים, מַחמת וואָס דורך
24 דעם טויט זענען זיי געשטערט צו פֿאַרבלײַבן; ער אָבער, מַחמת
ער באַשטייט אויף אייביק, האָט זײַן כּהונה אומפֿאַרענדערלעך.
25 דעריבער איז ער אויך אין אַלץ בִּיכולת מַציל צו זײַן די, וואָס
גענעענען דורך אים צו גאָט, מַחמת ער לעבט אייביק, כּדי זיך
26 מִשתַּדל צו זײַן פֿאַר זיי. וואָרים פֿאַר אונדז האָט זיך געפּאַסט
אַזאַ כֹּהן־גָדול, וואָס איז הייליק, אומשולדיק, תָּמים, אָפּגעשיידט
27 פֿון זינדיקע, און דערהויבן איבער די הימלען; וואָס דאַרף ניט, ווי
יענע כֹּהֲנים־גדולים, מַקריב זײַן יעדן טאָג קָרבָּנות, רֵאשית פֿאַר
זײַנע אייגענע זינד, און דערנאָך פֿאַר די זינד פֿון דעם פֿאָלק;

וואָרים דאָס האָט ער געטאָן איין מאָל פֿאַר אַלעמאָל, בעת ער
28 האָט זיך אַליין מַקריב געווען. וואָרים די תּורה שטעלט אויף
מענטשן פֿאַר כּהנים־גדולים, וואָס האָבן שוואַכקייטן, אָבער
דאָס וואָרט פֿון דער שבֿועה, וואָס איז געקומען נאָך דער תּורה,
שטעלט אויף אַ זון, וואָס איז שלימותדיק אויף אייביק.
ח און דער עִיקר פֿון דעם, וואָס מיר זאָגן, איז אָט־דאָס: מיר האָבן
אַזאַ כּהן־גָדול, וואָס האָט זיך אַנידערגעזעצט בײַ דער רעכטער
2 זײַט פֿון דעם כּסא־הַכָּבוד אין די הימלען, אַ דינער פֿון דעם
מִקדש, און פֿון דעם אֶמֶתן מִשכּן, וואָס דער שם־המפֿורש האָט
3 אויפֿגעשטעלט, און ניט קיין מענטש. וואָרים יעדער כּהן־גָדול
ווערט באַשטימט מַקריב צו זײַן מִנחות און זבָחים; דעריבער איז
סע נייטיק, אַז אויך דער דאָזיקער כּהן־גָדול זאָל האָבן עפּעס
4 מַקריב צו זײַן. דעריבער, אויב ער וואָלט געווען אויף דער
ערד, וואָלט ער בִּכלָל ניט געווען קיין כּהן, מַחמת עס זענען
5 פֿאַראַנען יענע, וואָס זענען מַקריב קָרבָּנות עַל־פּי הַתּורה. זיי
דינען דאָס, וואָס איז אַן אָפּבילד און אַ שאָטן פֿון די הימלישע
זאַכן, אַזוי ווי משה איז באַפֿוילן געוואָרן פֿון גאָט, בעת ער האָט
געהאַלטן אין מאַכן דאָס מִשכּן. וואָרים זע, זאָגט ער, אַז דו
זאָלסט אַלצדינג מאַכן לויט דער געשטאַלט, וואָס איז דיר געוויזן
6 געוואָרן אויף דעם באַרג. אַצינד אָבער האָט ער דערגרייכט אַ
מער דערהויבענערע עבֿודה מיט דעם, וואָס ער איז אויך דער
מֵליץ פֿון אַ בעסערן בונד, וואָס איז אויפֿגעשטעלט געוואָרן אויף
7 בעסערע הַבטָחות. וואָרים אויב יענער ערשטער בונד וואָלט
געווען אָן אַ חסָרון, דעמאָלט וואָלט מען ניט געזוכט קיין סִיבּה
8 פֿאַר אַ צווייטן. וואָרים בעת ער מוסרט זיי, זאָגט ער: זע,
די טעג קומען, זאָגט גאָט, און איך וועל שליסן אַ נייעם בונד
9 מיט דעם בית־ישׂראל און מיט דעם בית־יהודה, ניט לויט דעם
בונד, וואָס איך האָב געמאַכט מיט זייערע אָבות אין דעם טאָג,
ווען איך האָב זיי אָנגענומען בײַ דער האַנט, זיי אַרויסצופֿירן
פֿון דעם לאַנד מִצרַיִם; וואָרים זיי זענען ניט געבליבן אין מײַן

10 בּונד, און איך האָב זיי ניט געאַכטעט, זאָגט גאָט. וואָרים דאָס
איז דער בּונד, וואָס איך וועל מאַכן מיט דעם בּית־יִשׂרָאֵל נאָך
יענע טעג, זאָגט גאָט: איך וועל אַרײַנגעבּן מײַן תּורה אין זייער
פֿאַרשטאַנד, און אויף זייער האַרץ וועל איך זי אויפֿשרייבּן; און
11 איך וועל זײַן זייער גאָט, און זיי וועלן זײַן מײַן פֿאָלק. און זיי וועלן
ניט לערנען איטלעכער זײַן חבֿר, און איטלעכער זײַן בּרודער,
אַזוי צו זאָגן: קענט גאָט; וואָרים אַלע וועלן מיך קענען, פֿון דעם
12 קלענסטן בּיז דעם גרעסטן פֿון זיי. וואָרים איך וועל מוחל זײַן
13 זייער זינד. און זייער חטא וועל איך מער ניט געדענקען. מיט
דעם, וואָס ער זאָגט: אַ נײַעם בּונד, האָט ער דעם ערשטן אַלט
געמאַכט; און דאָס, וואָס ווערט אַלט און בּאַיאָרנט, איז נאָענט
צום פֿאַרשווינדן.

ט און אַפֿילו דער ערשטער בּונד האָט אויך געהאַט דִינים פֿון
עֲבֿודה, און זײַן מִקדש איז געווען פֿון דער דאָזיקער וועלט.
2 וואָרים עס איז געווען אָנגעבּרייט אַ מִשכּן, דאָס ערשטע, וואָס
אין אים איז געווען די מנורה, און דער שולחן, און דאָס לֶחֶם־
3 הַפָּנים; און גערופֿן האָט מען עס מָקום־קָדוש. און הינטער דעם
צווייטן פָּרוֹכֶת דאָס מִשכּן, וואָס ווערט אָנגערופֿן קָדשי־קָדשים;
4 וואָס האָט געהאַט אַ גילדענעם מִזבֵּחַ פֿאַר קטוֹרֶת און דעם
אֲרון־הַבּרית, בּאַדעקט אַרום און אַרום מיט גאָלד, וואָס אין אים
איז געווען אַ גילדענער קרוג מיט דעם מָן דערינען, און אַהרֹנס
5 שטעקן, וואָס האָט געבּליט, און די לוחות־הַבּרית; און איבּער
אים די כּרובֿי־הַכָּבֿוד, וואָס האָבּן בּאַשאָטנט דאָס כַּפּוֹרֶת; פֿון
6 די דאָזיקע זאַכן קענען מיר אַצינד ניט רעדן בּאַזונדער. און
נאָכדעם, ווי די דאָזיקע זאַכן זענען געווען אַזוי אָנגעבּרייט, גייען
די כֹּהנים כּסדר אַרײַן אין דעם ערשטן מִשכּן צו טאָן די עֲבֿודות;
7 אין דעם צווייטן אָבּער, דער כֹּהן־גָדול אַליין, איינמאָל אין דעם
יאָר, ניט אָן בּלוט, וואָס ער איז מַקריב פֿאַר זיך, און פֿאַר די
8 שגָגות פֿון דעם פֿאָלק. מיט דעם צייכנט דער רוח־הַקוֹדֶש אָן,
אַז דער וועג צום קָדשי־קָדשים איז נאָך ניט געווען אַנטפּלעקט,

כל־זמן

9 כָּל־זמַן דער ערשטער מִשכּן איז נאָך געשטאַנען. דאָס איז
אַ מָשל פאַר דער הייַנטיקער צייט; לויט אים איז מען מַקריב
מִנחוֹת און זבָחים, וואָס קענען ניט מַשלים זיין, וואָס איז שַייך
10 דאָס געוויסן פון דעם, וואָס טוט די עֲבוֹדה, ווייל זיי זענען בלויז
חוּקים פונוועגן שפּייזן און געטראַנקען און פאַרשידענע טבִילות
פון דעם פלייש, אַרויפגעלייגט ביז צו אַ צייט פון תִּקוּן העוֹלָם.
11 אָבער מָשיחַ, נאָכדעם ווי ער האָט זיך באַוויזן אַ כֹּהן־גָדול פון
די גוטע קומענדיקע זאַכן, איז דורך דעם גרעסערן און מער
שלֵימותדיקן מִשכּן, וואָס איז ניט געמאַכט געוואָרן מיט קיין
12 הענט, דאָס הייסט, ניט פון דעם דאָזיקן באַשאַף, אויך ניט
אַפילו דורך דעם בלוט פון בעק און קעלבער, נייערט דורך זיין
אייגענעם בלוט, איז אַרייַנגעגאַנגען איין מאָל פאַר אַלעמאָל אין
דעם מָקום־קָדוש אַריין, און האָט דערגרייכט אייביקע גאולה.
13 וואָרים אויב דאָס בלוט פון בעק און אָקסן, און דאָס אַש פון
אַ קאַלב, וואָס איז געשפּרענגט געוואָרן אויף די, וואָס זענען
געווען טָמא, האָט געהייליקט צו דער ריינקייט פון דעם פלייש,
14 אויף וויפל מער וועט דאָס בלוט פון מָשיחַן, וואָס האָט דורך
דעם אייביקן גייסט זיך מַקריב געווען אָן אַ מום צו גאָט, ריייניקן
אייער געוויסן פון טויטע מאַעשים, צו דינען דעם לעבעדיקן גאָט?
15 צוליב דער דאָזיקער סִיבה איז ער דער מֵליץ פון אַ נייעם בונד,
כּדי אַ טויט, וואָס איז געשען פונוועגן דער אויסלייזונג פון די
עֲבֵירות, וואָס זענען געווען אונטער דעם ערשטן בונד, זאָלן די,
וואָס זענען באַרופן געוואָרן, מְקַבּל זיין די הַבטָחה פון דער
16 אייביקן ירושה. וואָרים וואו עס איז פאַראַן אַ צַוואָה, דאָרט מוז
17 זיין נייטיק דער טויט פון דעם, וואָס האָט זי געמאַכט. וואָרים
אַ צַוואָה איז אין קראַפט, וואו עס איז געווען אַ טויט; וואָרים
זי האָט ניט קיין האַפט כָּל־זמַן דער, וואָס האָט זי געמאַכט,
18 לעבט. דעריבער איז אויך דער ערשטער בונד ניט געהייליקט
19 געוואָרן אָן בלוט. וואָרים נאָכדעם ווי יעדע מִצוָה איז דורך
משהן גערעדט געוואָרן עַל־פּי הַתּוֹרה צום גאַנצן פאָלק, האָט

ער

ער גענומען דאָס בלוט פֿון קעלבער און בעק, מיט וואַסער און
פּורפּורוואָל און אֵזוב, און האָט באַשפּרענגט סיי דאָס סֵפֿר און
20 סיי דאָס גאַנצע פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: דאָס איז דאָס בלוט פֿון
21 דעם בונד, וואָס גאָט האָט אייך געבאָטן. הוצדעם האָט ער דאָס
מִשכּן און די אַלע כֵּלים פֿון דער עֲבוֹדה געשפּרענגט מיט דעם
22 בלוט אויף אַן ענלעכן אופֿן. און לויט דער תּוֹרה, ווערט כּמַעט
אַלצדינג געריייניקט מיט בלוט, און אָן פֿאַרגיסונג פֿון בלוט איז
23 ניטאָ קיין פֿאַרגעבונג. עס איז דעריבער נייטיק געווען, אַז די
אָפּבילדער פֿון די הימלישע זאַכן זאָלן אַזוי געריייניקט ווערן,
אָבער די הימלישע זאַכן גופֿא מיט בעסערע קָרבָּנות, איידער
24 די דאָזיקע. וואָרים מָשִׁיחַ איז ניט אַרייַנגעגאַנגען אין אַ מִקדש,
וואָס איז געמאַכט געוואָרן מיט הענט, געגליכן אין געשטאַלט צו
דעם אֶמֶתן, נייערט אין הימל אַריין גופֿא, צו ווייזן זיך אַצינד פֿון
25 אונדזערטוועגן פֿאַר גאָט; און דאָס ניט כּדי ער זאָל זיך אַליין
אָפּט מַקריב זיין, ווי דער כּהן־גָדול גייט אַרייַן פֿון יאָר צו יאָר
26 אין דעם קָדשי־קָדשים מיט בלוט, ניט זיין אייגנס; אַניט וואָלט
ער אָפֿט געמוזט ליידן זינט שת־ימי־בראשית. אַצינד אָבער איז
ער אויפֿן סוף פֿון די צייטן איין מאָל אַנטפּלעקט געוואָרן, צו
27 בטל מאַכן די זינד דורך דעם קָרבּן פֿון זיך אַליין. און אַזוי ווי
עס איז באַשטימט פֿאַר די בני־אדם איין מאָל צו שטאַרבן, און
28 נאָכדעם קומט מִשפּט, אַזוי וועט אויך מָשִׁיחַ, נאָכדעם ווי ער
איז איין מאָל מַקריב געוואָרן צו טראָגן די זינד פֿון דעם רַבּים,
באַווייזן זיך אַ צווייט מאָל אָן זינד, פֿאַר דער ישועה פֿון די, וואָס
וואַרטן אויף אים.
י וואָרים די תּוֹרה, ווייל זי האָט נאָר אַ שאָטן פֿון די קומענדיקע
גוטע זאַכן, און ניט דאָס אָפּבילד פֿון די זאַכן גופֿא, איז קיינמאָל
ניט בִּיכוֹלת מיט די זעלבע קָרבָּנות, וואָס זיי זענען כּסֵדר מַקריב
2 יאָר נאָך יאָר, שלֵמותדיק צו מאַכן די, וואָס גענעענען. אַניט,
וואָלט מען דען זיי ניט אויפֿגעהערט מַקריב צו זיין? מַחמת די,
וואָס דינען, נאָכדעם ווי זיי זענען איין מאָל געריייניקט געוואָרן,

3 וואָלטן מער ניט געהאַט דאָס באַוואוסטזיין פֿון זינד. אין יענע
4 קָרבָּנות אָבער איז אַלע יאָר פֿאַראַן אַ זֵכר פֿון זינד. וואָרים
עס איז ניט מעגלעך, אַז דאָס בלוט פֿון אָקסן און בעק זאָל
5 אַוועקנעמען זינד. בכֵן, בעת ער קומט אין דער וועלט אַריין,
זאָגט ער: זֶבַח און מִנְחָה האָסטו ניט באַגערט, נייערט אַ גוף
6 האָסטו צוגעגרייט פֿאַר מיר. עוֹלָה און חַטָאָה האָסטו ניט
7 פֿאַרלאַנגט. דעריבער האָב איך געזאָגט: זע, איך בין געקומען,
אין דער מגִילָה פֿון דעם סֵפֶר שטייט געשריבן וועגן מיר, צו טאָן
8 דיין רָצון, מיין גאָט. בעת ער זאָגט אויבן: זבח און מִנְחָה, עוֹלָה
און חַטָאָה האָסטו ניט געוואָלט, אויך האָסטו דערין ניט געהאַט
קיין וואוילגעפֿעלן, (וואָס מען איז זיי מַקריב עַל־פּי הַתּורה),
9 דעמאָלט האָט ער געזאָגט: זע, איך בין געקומען, צו טאָן דיין
רָצון. ער שאַפֿט אָפּ דאָס ערשטע, כּדי ער זאָל באַפֿעסטיקן
10 דאָס צווייטע. דורך דעם דאָזיקן רָצון זענען מיר געהייליקט
געוואָרן דורך דעם מַקריב זיין פֿון דעם גוף פֿון יֵשוּעַ הַמָשִׁיחַ
11 איין מאָל פֿאַר אַלעמאָל. און יעדער כֹּהן שטייט טאָג־טעגלעך
צו טאָן די עֲבודה און מַקריב צו זיין די זעלביקע קָרבָּנות, וואָס
12 קאָנען קיינמאָל ניט אַוועקנעמען די זינד; ער אָבער, נאָכדעם ווי
ער האָט מַקריב געווען איין קָרבּן פֿאַר זינד אויף אייביק, האָט
13 זיך אַנידערגעזעצט ביי דער רעכטער האַנט פֿון גאָט, און וואַרט
פֿון דעמאָלט אָן, ביז זיינע שׂונאים וועלן געמאַכט ווערן דאָס
14 פֿוסבענקל פֿון זיינע פֿיס. וואָרים דורך איין קָרבּן האָט ער אויף
אייביק שלֵמותדיק געמאַכט די, וואָס זענען געהייליקט געוואָרן.
15 און דער רוּחַ־הַקוֹדֶש זאָגט אונדז אויך עֵדות; וואָרים נאָכדעם ווי
16 ער האָט געזאָגט: דאָס איז דער בּונד, וואָס איך וועל מאַכן מיט
זיי נאָך יענע טעג, זאָגט גאָט: איך וועל אַריינגעבן מיין תּורה אין
זייער פֿאַרשטאַנד, און אויף זייער האַרץ וועל איך זי אויפֿשרייבן.
17, 18 און זייערע עֲוֹנות און חַטָאִים וועל איך מער ניט געדענקען און
וואו עס איז פֿאַראַן פֿאַרגעבונג פֿון די דאָזיקע, דאָרט איז מער
19 ניטאָ קיין קָרבּן פֿאַר זינד. דעריבער, ברידער, ווייל מיר האָבן

בטחון

בטָחון אַרײַנצוקומען אין מָקום־קָדוש דורך דעם בלוט פֿון יֵשוּעַ,
20 דורך דעם נײַעם און לעבעדיקן וועג, וואָס ער האָט געהײליקט
פֿאַר אונדז דורך דעם פָּרוֹכֶת, דאָס הייסט, דורך זײַן לײַב;
21 און ווײַל מיר האָבן אַ כֹּהן־גָדול איבער דעם הויז פֿון גאָט,
22 לאָמיר גענענען מיט אַן אויפֿריכטיק האַרץ אין דער גאַנצקייט
פֿון אֱמונה, כּדי אונדזערע הערצער זאָלן זײַן באַשפּרענגט און
פֿרײַ פֿון אַ בייז געוויסן, און אונדזערע לײַבער זאָלן געוואַשן
23 ווערן מיט ריין וואַסער; לאָמיר זיך האַלטן פֿעסט אין דער
אָפֿענער באַקענונג פֿון אונדזער האָפֿענונג, כּדי זי זאָל זיך ניט
24 טרייסלען, וואָרים געטריי איז דער, וואָס האָט מַבטיחַ געווען; און
לאָמיר טראַכטן צו דערוועקן איינער דעם אַנדערן צו ליבע און
25 מַעשׂים־טובֿים, און ניט פֿאַרלאָזן אונדזער אייגן אײַנזאַמלען זיך
אינאיינעם, ווי עס איז בײַ עטלעכע דער מִנהג, נייערט לאָמיר
מַזהיר זײַן איינער דעם אַנדערן, און אַ סך מער צוליב דעם, ווײַל
26 איר זעט, אַז דער טאָג זיך דערנענטערט. וואָרים אויב מיר
זינדיקן בכִּיוון, נאָכדעם ווי מיר האָבן מקַבּל געווען דאָס וויסן פֿון
דעם אֱמת, דעמאָלט פֿאַרבלײַבט ניט מער קיין קָרבן פֿאַר זינד,
27 נייערט אַ מורֶאדיקן דערוואַרטן פֿון מִשפּט, און אַ געפֿערלעך
28 פֿײַער, וואָס וועט פֿאַרצערן די ווידערשפּעניקע. דער, וואָס איז
עובֿר תּורת־משה, ווערט אָן דערבאַרעמונג געטייט אויף דעם
29 וואָרט פֿון צוויי אָדער דרײַ עֵדות; הײַנט, וואָסער האַרבערע
שטראָף, מיינט איר, איז ווערט דער, וואָס האָט געטרעטן מיט די
פֿיס דעם בֶּן־אֱלֹהִים, און האָט מחַלֵל געווען דאָס בלוט פֿון דעם
בונד, מיט וואָס ער איז געהייליקט געוואָרן, און געלעסטערט
30 דעם גײַסט פֿון חֶסד? וואָרים מיר קענען אים, וואָס האָט
געזאָגט: צו מיר געהערט די נקָמה, איך וועל פֿאַרגעלטן.
31 און ווידער אַמאָל: גאָט וועט מִשפּטן זײַן פֿאָלק. עס איז אַ
מורֶאדיקע זאַך אַרײַנצופֿאַלן אין די הענט פֿון דעם לעבעדיקן
32 גאָט. דערמאָנט אײַך אָבער די פֿריערדיקע טעג, אין וועלכע
איר זענט באַלויכטן געוואָרן, און איר האָט דערטראָגן אַ שווערן

קאַמף

33 קאַמף פון עֲנוּיִים, טײלװײַז, װײַל איר זענט געװאָרן אַ שױשפּיל
דורך חַרפּות און צָרות, און טײלװײַז, װײַל איר זענט געװאָרן
34 טײלנעמער מיט די, װאָס זענען אַזױ באַהאַנדלט געװאָרן. װאָרים
איר האָט געהאַט רַחמָנות אױף די, װאָס זענען געװען אין קײטן,
און האָט אָנגענומען מיט פרײד די באַרױבונג פון אײער האָב
און גוטס, װײַל איר װײסט, אַז איר האָט אַ גרעסער פאַרמעגן,
35 און אַ באַשטענדיקס. פאַרװאַרפט דעריבער ניט אײער בִּטָחון,
36 װאָס האָט אַ גרױסע פאַרגעלטונג. װאָרים איר נײטיקט זיך
אין געדולד, כּדי נאָכדעם װי איר װעט האָבן געטאָן דעם רָצון
37 פון גאָט, זאָלט איר מְקַבּל זײַן די הַבטָחה. װאָרים נאָך אַ
גאַנץ קלײנע רֶגע װעט קומען דער, װאָס קומט, און װעט ניט
38 פאַרזאַמען. און מײַן צַדיק װעט לעבן דורך אֱמונה; און אױב
ער ציט זיך צוריק, האָט מײַן נְשָמה ניט קײן װױלגעפעלן אין
39 אים. מיר זענען אָבער ניט פון די, װאָס ציען זיך צוריק צו
פאַרדאַרבונג, נײַערט פון די, װאָס האָבן אֱמונה מַציל צו זײַן
זײער נְשָמה.

יא און אֱמונה איז אַ פאַרזיכערונג פון זאַכן, אױף װעלכע מע האָפט,
2 אַן איבערצײַגונג פון זאַכן, װאָס װערן ניט געזען. װאָרים דערין
האָבן די זְקֵנים באַקומען אַן עֵדות, װאָס איז זײ געגעבן געװאָרן.
3 דורך אֱמונה פאַרשטײען מיר, אַז די װעלטן זענען באַשאַפן
געװאָרן דורך דעם װאָרט פון גאָט, אַזױ, אַז װאָס סע װערט
געזען, איז ניט געמאַכט געװאָרן פון זאַכן, װאָס שײַנען צו זײַן.
4 דורך אֱמונה האָט הֶבל מַקריב געװען צו גאָט אַ סך אַ בעסערן
קָרבן װי קַיִן, דורך װעלכן ער האָט באַקומען אַן עֵדות, אַז ער
איז אַ צַדיק, מַחמת גאָט האָט עֵדות געזאָגט אין שײַכות מיט
זײַנע מִנחות; און דורך אים, הַגם ער איז טױט, טוט ער נאָך
5 אַלץ רעדן. דורך אֱמונה איז חֲנוך אַװעקגענומען געװאָרן, כּדי
ער זאָל ניט זען דעם טױט; און ער איז ניט געפונען געװאָרן,
מַחמת גאָט האָט אים אַװעקגענומען. װאָרים אײדער ער איז
אַװעקגענומען געװאָרן, האָט ער באַקומען דאָס עֵדות, אַז ער

איז

6 איז וואוילגעפעלן געוואָרן פֿאַר גאָט. און אָן אֶמונה איז ניט
מעגלעך וואוילגעפעלן צו ווערן פֿאַר אים; וואָרים דער, וואָס
גענעענט פֿאַר גאָט, מוז גלייבן, אַז ער עקסיסטירט, און אַז ער
7 איז אַ פֿאַרגעלטער פֿון די, וואָס זוכן אים. דורך אֶמונה האָט נֹחַ,
נאָכדעם ווי ער איז געוואָרנט געוואָרן פֿון גאָט בנוֹגע זאַכן, וואָס
מע האָט נאָך ניט געזען, מיט ייִראַת־שמים געבויט אַ תֵּבָה, מַציל
צו זײַן זײַן הויז; דורך דעם האָט ער פֿאַרמִשפּט די וועלט, און
8 איז געוואָרן אַ יוֹרש פֿון דער צִדקוּת, וואָס איז פֿון אֶמונה. דורך
אֶמונה האָט אַבְרָהם געפֿאָלגט, בעת ער איז גערופֿן געוואָרן
אַרויסצוגיין צו אַן אָרט, וואָס ער האָט באַדאַרפֿט באַקומען
פֿאַר אַ ירושה; און ער איז אַרויסגעגאַנגען, הַגם ער האָט ניט
9 געוווּסט וואוהין ער איז געגאַנגען. דורך אֶמונה איז ער געוואָרן
אַ גֵר אין דעם לאַנד פֿון דער הַבטָחה, ווי אין אַ לאַנד, וואָס
איז ניט זײַנס, און האָט געוואוינט אין געצעלטן מיט יִצחָקן און
10 יַעקֹבן, די יוֹרשים מיט אים פֿון דער זעלבער הַבטָחה; וואָרים
ער האָט געוואַרט אויף דער שטאָט, וואָס האָט יסודות, וואָס
11 איר אַרכיטעקט און בוימײַנסטער איז גאָט. דורך אֶמונה האָט
אַפילו שָׂרָה אַליין געקריגן כּוֹח טראָגעדיק צו ווערן, הַגם זי
איז שוין געווען אַריבער דער צײַט, ווײַל זי האָט געהאַלטן פֿאַר
12 געטריי דעם, וואָס האָט מַבטִיחַ געווען. דעריבער איז אויך
אַרויסגעקומען פֿון איינעם, און דער, אַזוי גוט ווי געשטאָרבן,
אַזויפֿיל ווי די שטערן פֿון הימל, און ווי דאָס זאַמד בײַם ברעג
13 יַם, ניט צום ציילן. די אַלע זענען געשטאָרבן אין אֶמונה, הַגַם
זיי האָבן ניט מקַבּל געווען די הַבטָחות, נאָר האָבן זיי געזען
און זיי באַגריסט פֿון דערווײַטנס, און האָבן מודה געווען, אַז זיי
14 זענען גֵרים און פֿאַרשיקטע אויף דער ערד. וואָרים די, וואָס
רעדן אויף אַזאַ אופֿן, מאַכן קלאָר, אַז זיי זוכן אַן אייגן לאַנד.
15 און וואָלטן זיי געווען געטראַכט פֿון יענעם לאַנד, פֿון וועלכן
זיי זענען אַרויסגעגאַנגען, וואָלטן זיי געהאַט אַ געלעגנהייט זיך
16 אומצוקערן. אַצינד אָבער באַגערן זיי אַ בעסער לאַנד, דאָס

הייסט, אַ הימליש. דעריבער שעמט זיך ניט גאָט מיט זיי, גערופֿן
צו ווערן זייער גאָט; וואָרים ער האָט פֿאַר זיי אָנגעברייט אַ
17 שטאָט. דורך אֱמונה האָט אַבֿרָהם, בעת ער איז געפּרואווט
געוואָרן, געבראַכט יצחָקן צו דער עֲקֵדָה; און ער, וואָס האָט
מקַבל געווען די הַבטָחות, איז געווען גרייט מַקריב צו זיין זיין
18 בֶּן־יָחִיד; צו וועמען סע איז געזאָגט געוואָרן: אין יִצחָקן זאָל
19 דיין זאָמען גערופֿן ווערן, ווייל ער האָט געקלערט, אַז גאָט איז
בִּיכולת אים אויפֿצואוועקן אַפֿילו פֿון די טויטע, פֿונוואַנען ער
20 האָט אים אויך בְּדֶרֶך מָשָל צוריק באַקומען. דורך אֱמונה האָט
יִצחָק געבענטשט יַעקבֿן און עֵשָׂון, אַפֿילו בנוגע זאַכן, וואָס האָבן
21 געדאַרפֿט געשען. דורך אֱמונה האָט יַעקבֿ, ביים שטאַרבן
געבענטשט יעדן פֿון יוספֿס זין, און האָט זיך געבויקט אויף דעם
22 קאָפּ פֿון זיין שטעקן. דורך אֱמונה האָט יוסף, בעת זיין סוף
איז געווען נאָענט, דערמאָנט פֿונוועגן דעם יְצִיאַת־מִצרַיִם פֿון
23 די בְּנֵי־יִשׂרָאֵל, און האָט באַפֿוילן בנוגע זיינע ביינער. דורך
אֱמונה איז משה, נאָכדעם ווי ער איז געבוירן געוואָרן, געווען
פֿאַרבאָרגן פֿון זיינע עלטערן דריי חֳדָשים, וואָרים זיי האָבן
געזען, אַז ער איז אַ שיין קינד; און זיי האָבן ניט מורא געהאַט
24 פֿאַר דעם מֶלֶכס באַפֿעל. דורך אֱמונה האָט משה, בעת ער
איז אויסגעוואַקסן, זיך אָפּגעזאָגט גערופֿן צו ווערן דער זון פֿון
25 פַּרעֹהס טאָכטער, און האָט ליבער אויסדערוויילט צו ליידן מיט
דעם פֿאָלק פֿון גאָט, איידער הֲנָאה צו האָבן אויף אַ צייט
26 פֿון תַּענוגים פֿון זינד, מַחמת ער האָט פֿאַררעכנט די חֶרפּה
פֿון מָשִיחן פֿאַר אַ גרעסער עֲשירות איידער די אוצרות פֿון
27 מִצרַיִם; וואָרים ער האָט פֿאָראויסגעזען דעם שָׂכָר. דורך אֱמונה
האָט ער פֿאַרלאָזן מִצרַיִם, און ניט מורא געהאַט פֿאַר דעם
גרימצאָרן פֿון דעם מֶלֶך; וואָרים ער האָט דערטראָגן, ווי ער
28 וואָלט געזען אים, וועמעס פָּנים מע קען ניט זען. דורך אֱמונה
האָט ער געהאַלטן פֶּסח, און דאָס שפּרענגען פֿון דעם בלוט,
29 כּדי דער מַשחית פֿון די בכורים זאָל זיי ניט אָנרירן. דורך

אֶמונה זענען זיי דורכגעגאַנגען דעם יַם־סוף ווי דורך יַבָּשה;
וואָס די מִצרים, בעת זיי האָבן דאָס געפּרואווט צו טאָן, זענען
30 זיי דערטרונקען געוואָרן. דורך אֶמונה זענען די מויערן פֿון
יְריחו איַינגעפֿאַלן, נאָכדעם ווי זיי זענען אַרומגערינגלט געוואָרן
31 זיבן טעג. דורך אֶמונה איז רָחָב־הַזונה ניט אומגעקומען מיט
די, וואָס זענען געווען ווידערשפּעניק, ווייל זי האָט אויפֿגענומען
32 די מְרַגלִים בְּשָלום. און וואָס נאָך זאָל איך זאָגן? וואָרים סע
וועט מיר אויספֿעלן צייט, אויב איך וועל דערציילן פֿון גִדעונען,
בָּרָקן, שִמשונען, יִפתָחן, פֿון דָוִדן און שמואֵלן און די נבִיאים, –
33 וואָס האָבן דורך אֶמונה אונטערטעניק געמאַכט מלוכות, האָבן
געטאָן צְדָקות, האָבן מקַבל געווען הַבטָחות, האָבן פֿאַרשטאָפּט
34 די מיילער פֿון לייַבן, האָבן פֿאַרלאָשן די קראַפֿט פֿון פֿייער,
זענען אַנטרונען די שאַרף פֿון דער שווערד, פֿון שוואַכקייט
זענען זיי געמאַכט געוואָרן שטאַרק, זענען געוואָרן גיבורים
35 אין מִלחָמה, האָבן פֿאַריאָגט פֿרעמדע חַיָלות. ווייבער האָבן
באַקומען זייערע טויטע דורך תּחִיַת־הַמֵתים; און אַנדערע זענען
געפּייַניקט געוואָרן, און האָבן ניט אָנגענומען זייער אויסלייזונג,
36 כּדי זיי זאָלן זוכה זיין אַ בעסער תּחִיַת־הַמֵתים. אַנדערע האָבן
איבערגעטראָגן שפּאָט און מַלקות, און אַפֿילו קייטן און תּפִיסה.
37 זיי זענען פֿאַרשטיינט געוואָרן, זיי האָבן אויסגעשטאַנען נִסיונות,
זיי זענען פֿונאַנדער־געזעגט געוואָרן, זיי זענען געטייט געוואָרן
מיט דער שווערד; זיי זענען אַרומגעגאַנגען אין שאָפֿנפֿעלן
און ציגנפֿעלן, זיי זענען געווען פֿאַרלאָזן, געפּייַניקט, שלעכט
38 באַהאַנדלט – וואָס די וועלט איז זיי ניט ווערט געווען – זיי האָבן
געוואָגלט אין מִדבָּריות און בערג, און אין היילן און לעכער פֿון
39 דער ערד. און די אַלע, הַגם זיי האָבן געהאַט דאָס עֵדות, וואָס
איז זיי געגעבן געוואָרן דורך אֶמונה, האָבן ניט מקַבל געווען די
40 הַבטָחה, ווייל גאָט האָט אָנגעגרייט עפּעס אַ בעסערע זאַך פֿון
אונדזערטוועגן, כּדי אָן אונדז זאָלן זיי ניט ווערן שלֵימותדיק.
יב דעריבער, ווייל מיר זענען אַרומגערינגלט מיט אַזאַ גרויסן

וואָלקן עֵדות, לאָמיר אַוועקלייגן יעדע מַשׂא, און די זינד, וואָס
באַהעפֿט זיך צו אונדז, און לאָמיר לויפֿן מיט געדולדיקייט דעם
2 וועטלויף, וואָס ליגט פֿאַר אונדז, און קוקן אויף יֵשוּעַן, דעם ראֹש
און מַשלים פֿון אונדזער אֱמוּנה, וואָס צוליב דער שׂמחה, וואָס
איז געווען אָנגעבּרייט פֿאַר אים, האָט ער דערטראָגן דעם צלָב,
האָט פֿאַראָפּשײַט די חַרפּה, און האָט זיך אַנידערגעזעצט בײַ
3 דער רעכטער האַנט פֿון דעם כִּסֵא־אֱלֹהִים. וואָרים באַטראַכט
אים, וואָס האָט דערטראָגן אַזאַ סתירה פֿון זינדיקע קעגן זיך, כּדי
איר זאָלט ניט ווערן מיד און אָפּגעשוואַכט אין אייערע נשָמות.
4 איר האָט זיך נאָך ניט אַנטקעגנגעשטעלט ביז בּלוט אין דעם
5 קאַמף קעגן זינד, און איר האָט פֿאַרגעסן די וואָרענונג, וואָס טוט
אײַנטַענהן מיט אײַך ווי מיט קינדער: מײַן זון, האַלט ניט גרינג
דעם מוסר פֿון גאָט, פֿאַל בײַ זיך ניט אַראָפּ, בעת דו ווערסט
6 פֿון אים געמוסרט; וואָרים וועמען גאָט האָט ליב, דעם מוסרט
7 ער, און שמײַסט יעדן זון, וועמען ער איז מקַבּל. עס איז צוליב
דעם מוסר, וואָס איר דערטראָגט; גאָט פּריט זיך אויף מיט אײַך
ווי מיט זין; וואָרים וואָסער זון איז עס, וועמען זײַן פֿאָטער טוט
8 ניט מוסרן? אויב אָבער איר ווערט ניט געמוסרט, וואָס אין דעם
זענען אַלע טיילנעמער, דעמאָלט זענט איר מַמזֵרים, און ניט קיין
9 זין. נאָך מער, מיר האָבן געהאַט לײַבלעכע פֿאָטערס אונדז צו
מוסרן, און מיר האָבן זיי אָפּגעגעבן כָּבוד; צי זאָלן מיר ניט אַ
סך ליבער אונטערטעניק זײַן צו דעם פֿאָטער פֿון די גײַסטער, און
10 לעבן? וואָרים זיי האָבן אונדז געמוסרט אויף אַ קורצער צײַט,
לויט ווי זיי האָבן עס געהאַלטן פֿאַר נייטיק, ער אָבער טוט עס
פֿאַר אונדזער נוצן־וועגן, כּדי מיר זאָלן זײַן טיילנעמער פֿון זײַן
11 הייליקייט. יעדער מוסר זעט אויס, בעת ער קומט אויף אונדז,
צו זײַן ניט דערפֿרייענדיק, נייערט טרויעריק; דאָך שפּעטער
טראָגט זי פֿרידלעכע פּירות פֿון רעכטפֿאַרטיקייט פֿאַר די, וואָס
12 לערנען זיך עפּעס דערפֿון אָפּ. בכֵן, הייבט אויף די הענט, די
13 שלאַפֿע, און שטאַרקט די מידע קני, און מאַכט גלײַכע שטעגן

פֿאַר

פֿאַר אײַערע פֿיס, כּדי דער לאָמער זאָל ניט אָפּקערן פֿון װעג,
14 נײַערט זאָל ליבֿער געהײלט װערן. יאָגט זיך נאָך שָלום מיט
אַלע מענטשן, און דער הײליקונג, אָן װעלכער קײנער װעט ניט
15 זען דעם האַר. און גיט אַכטונג, אַז קײנער זאָל ניט געמינערט
װערן אין דעם חֶסֶד פֿון גאָט, און אַז סע זאָל ניט אױפֿשפּראָצן
אַ װאָרצל פֿון ביטערקײט און אײַך באַשװערן, און דורכדעם
16 מטַמא מאַכן דעם רַבּים; אַז קײנער זאָל ניט זײַן קײן נואף, אָדער
אַן אומװערדיקער מענטש װי עֵשָׂו, װאָס האָט פֿאַר אַ געקעכץ
17 פֿאַרקױפֿט זײַן בּכורה. װאָרים איר װײסט, אַז בּעת ער האָט
שפּעטער שױן באַגערט צו אַרבן די בּרָכה, איז ער פֿאַרװאָרפֿן
געװאָרן; װאָרים ער האָט שױן ניט געפֿונען קײן תּשובֿה, הַגם ער
18 האָט זי געזוכט מיט טרערן. װאָרים איר זענט ניט געקומען צו
קײן באַרג, װאָס מע קאָן אָנרירן, און װאָס בּרענט מיט פֿײַער, און
19 צו שװאַרצקײט, און חַשכות און שטורעמװינט, און דעם שאַלן פֿון
אַ שופֿר, און דעם קול פֿון רײד, װאָס די, װאָס האָבן געהערט,
20 האָבן געבעטן, אַז מע זאָל צו זײ מער ניט רעדן. װאָרים זײ האָבן
ניט געקאָנט דערטראָגן דאָס, װאָס איז געבאָטן געװאָרן: אױב
אַפֿילו אַ בּהֵמה רירט אָן דעם באַרג, זאָל מען זי פֿאַרשטײנען.
21 און די זעאונג איז געװען אַזױ מוֹראדיק, אַז משה האָט געזאָגט:
22 איך האָב זײער מורא און ציטער. נאָר איר זענט געקומען צום
באַרג צִיון, און צו דער שטאָט פֿון דעם לעבעדיקן גאָט, דעם
23 הימלישן ירושָלַיִם, און צו אומצײליקע חַילות מַלאָכים, צו דער
כּנֶסת־הַגדולה און קהִילה פֿון די בּכורים, װאָס זענען פֿאַרשריבֿן
אין הימל, און צו גאָט, דעם שופֿט פֿון אַלע, און צו די גײַסטער
24 פֿון צַדיקים גמורים, און צו יֵשוּעַ, דעם מֵליץ פֿון אַ נײַעם בּונד,
און צו דעם בּלוט פֿון שפּרענגען, װאָס רעדט פֿון עפּעס בּעסערס,
25 װי דאָס בּלוט פֿון הֶבלען. זעט, אַז איר זאָלט זיך ניט אָפּזאָגן
פֿון דעם, װאָס רעדט. װאָרים אױב זײ זענען ניט אַנטרונען, בּעת
זײ האָבן זיך אָפּגעזאָגט פֿון דעם, װאָס האָט זײ מַזהיר געװען
אױף דער ערד, אַ סך מער װעלן מיר ניט אַנטרונען, אױב מיר
קערן

26 קערן אָף פֿון דעם. וואָס טוט מַזהיר זיין פֿון הימל, וועמעס קול
האָט אַמאָל געמאַכט ציטערן די ערד. אַצינד אָבער האָט ער
מַבטִיחַ געווען, אַזוי צו זאָגן: איך וועל נאָכאַמאָל מאַכן ציטערן
27 ניט נאָר די ערד, נייערט אויך דעם הימל. און דאָס דאָזיקע
וואָרט: נאָכאַמאָל, באַצייכנט דאָס איבערשטעלן פֿון יענע זאַכן,
וואָס טרייסלען זיך, ווי זאַכן, וואָס זענען געמאַכט געוואָרן, כּדי
28 דאָס, וואָס טרייסלט זיך ניט, זאָל פֿאַרבלייַבן. בכֵן, ווייל מיר
זענען מקַבל אַ מַלכות, וואָס קאָן זיך ניט טרייסלען, לאָמיר
זיין דאַנקבאַר, און דינען מיט וואוילגעפֿעלן פֿאַר גאָט, מיט
29 פֿאָרכטיקייט און פַּחד; וואָרים אונדזער גאָט איז אַ פֿאַרצערנדיק
פֿייער.
יג, 2 זאָל די ברידערלעכע ליבע באַשטיין. פֿאַרגעסט ניט די
הַכנָסַת־אורחים; וואָרים דורך דעם האָבן עטלעכע, ניט וויסנדיק,
3 מַכנים־אורַח געווען מַלאָכים. געדענקט די, וואָס זענען אין קייטן,
ווי געבונדן מיט זיי; און די, וואָס ווערן שלעכט באַהאַנדלט,
4 ווייל איר אַליין זענט אויך אין דעם גוף. זאָל דאָס חַתונה
האָבן געהאַלטן ווערן בכָּבוד צווישן אַלע, און זאָל דאָס בעט
ניט מטַמא ווערן; וואָרים די צעלאָזענע און נואפים וועט גאָט
5 מִשפּטן. זייט פֿריי פֿון דער ליבע צו געלט, און זייט צופֿרידן מיט
דעם, וואָס איר האָט; וואָרים ער אַליין האָט געזאָגט: איך וועל
דיך באֵין־אופֿן ניט פֿאַרוואַרפֿן, איך וועל דיך אויך באֵין־אופֿן ניט
6 פֿאַרלאָזן. אַזוי, אַז מיט פֿריילעכן בטָחון זאָגן מיר: השם־יתברך
איז מיין העלפֿער, איך וועל ניט מורא האָבן; וואָס קאָן אַ
7 מענטש מיר טאָן? געדענקט אייערע מַנהִיגים, וואָס האָבן צו
אייך גערעדט דאָס וואָרט פֿון גאָט; באַטראַכט דעם תַּכלית פֿון
8 זייער לעבן, און מאַכט נאָך זייער אֱמונה. יֵשוּעַ הַמָשִיחַ איז
9 דער זעלבער נעכטן, און היינט, ולעולמי עולמים. לאָזט זיך ניט
פֿאַרפֿירן דורך פֿאַרשידענע און פֿרעמדע לערנונגען; וואָרים עס
איז גוט, אַז דאָס האַרץ זאָל באַפֿעסטיקט ווערן דורך חֶסֶד, ניט
דורך מַאכָלִים, פֿון וואָס די, וואָס האָבן זיך פֿאַרנומען מיט דעם,

10 האָבן ניט געהאַט קיין געווינס. מיר האָבן אַ מִזבֵּחַ, פֿון וואָס די,
11 וואָס באַדינען דעם מִשכּן, האָבן ניט קיין רעכט צו עסן. וואָרים
די לײַבער פֿון יענע בּהֵמות, וועמעס בלוט סע ווערט געבראַכט
אין מָקום־קָדוש אַריין דורך דעם כֹּהן־גָדול ווי אַ קָרבּן פֿאַר
12 זינד, ווערן פֿאַרבּרענט מחוץ־לַמַחנה. איבּערדעם האָט אויך
יֵשוּעַ געליטן אויסער דעם טויער, כּדי ער זאָל הייליקן דאָס
13 פֿאָלק דורך זיין אייגן בלוט. לאָמיר דעריבּער אַרויסגיין צו אים
14 מחוץ־לַמַחנה צו טראָגן זיין חֶרפּה. וואָרים דאָ האָבן מיר ניט
קיין פֿאַרבּלײַבּנדיקע שטאָט, נייערט מיר זוכן די שטאָט, וואָס
15 דאַרף ערשט קומען. בּכֵן, לאָמיר דורך אים תָּמיד מַקריב זיין
אַ קָרבּן פֿון לויב צו גאָט, דאָס הייסט, די פֿרוכט פֿון לעפֿצן,
16 וואָס זענען מודה צו זיין נאָמען. פֿאַרגעסט אָבער ניט צו טאָן
גוטס, און זיך צו טיילן מיט אַנדערע, וואָרים אַזעלכע קָרבָּנות
17 ווערן וואוילגעפֿעלן פֿאַר גאָט. געהאָרכט אייערע מַנהִיגים, און
זייט זיי אונטערטעניק, וואָרים זיי וואַכן איבּער אייערע נשָמות,
ווי די, וואָס וועלן דאַרפֿן אָפּגעבּן חֶשבּון, כּדי זיי זאָלן דאָס
טאָן מיט פֿרייד, און ניט מיט צַער; וואָרים דאָס וואָלט געווען
18 פֿאַר אייך אָן נוצן. זייט מִתפַּלֵל פֿאַר אונדז; וואָרים מיר זענען
איבּערצייגט, אַז מיר האָבן אַ גוט געוויסן, ווייל מיר באַגערן צו
19 לעבּן ערלעך אין אַלצדינג. און איך בעט אייך נאָך אַ סך מערער
דאָס צו טאָן, כּדי איך זאָל צו אייך וואָס גיכער צוריקגעגעבּן
20 ווערן. און דער גאָט פֿון שָלום, וואָס האָט צוריקגעבּראַכט פֿון
די טויטע אונדזער האַר יֵשוּעַ, דעם גרויסן פּאַסטעך פֿון די שאָף,
21 דורך דעם בלוט פֿון דעם אייבּיקן בּונד, זאָל אייך מאַכן תָּמים
אין יעדער גוטער זאַך צו טאָן זיין רָצון, בּעת ער ווירקט אין
אייך דאָס, וואָס איז וואוילגעפֿעליק פֿאַר אים דורך יֵשוּעַ הַמָשִיחַ,
22 צו וועמען סע זאָל זיין דער כָּבוד לעולמי עולמים. אָמֵן. און
איך בּעט אייך, בּרידער, אַז איר זאָלט אָננעמען דאָס דאָזיקע
23 מוסר־וואָרט; וואָרים איך האָב אייך געשריבּן בּקיצור. זייט
וויסן, אַז אונדזער בּרודער טימאָטעאוס איז באַפֿרייט געוואָרן;

מיט

מיט אים, אויבֿ ער וועט בקָרוב קוּמען, וועל איך אייך זען. גריסט 24
אַלע אייערע מַנהִיגים, אוּן אַלע הייליקע. די פֿון איטאַליע גריסן
אייך. דער חֶסֶד זאָל זיין מיט אייך אַלע. אָמֵן. 25